

ПЕРШАЕ ПАСЛАННЕ ДА КАРЫНЦЯНАЎ

УСТУП

Прывітанне і падзяка

1 ¹Павел, воляй Божай пакліканы быць апосталам Езуса Хрыста, і брат Састэн ²да Касцёла Божлага ў Карынце, да асвячаных у Хрысце Езусе, пакліканых да святасці разам з усімі, хто ў кожным месцы заклікае імя Пана нашага Езуса Хрыста, іхняга і нашага. ³Ласка вам і спакой ад Бога, Айца нашага, і Пана Езуса Хрыста.

⁴Заўсёды дзякую Богу майму за вас дзеля ласкі Божай, дадзенай вам у Хрысце Езусе. ⁵Бо ў Ім вы ўзбагаціліся ўсім, усялякім словам і ўсялякім пазнаннем. ⁶Хрыстовае сведчанне так умацавалася ў вас, ⁷што вы не маеце нястачы ні ў якім дары, чакаючы аб'яўлення Пана нашага Езуса Хрыста. ⁸Ён таксама ўмацуе вас да канца, каб вы былі бязвіннымі ў дзень Пана нашага Езуса Хрыста. ⁹Верны ёсць Бог, які паклікаў вас да еднасці з Ягоным Сынам, Езусам Хрыстом, Панам нашым.

СУПРАЦЬ ПАДЗЕЛАЎ

Заклік да згоды

¹⁰Заклікаю вас, браты, дзеля імя нашага Пана Езуса Хрыста, каб усе вы гаварылі адно і тое ж і каб не было паміж вамі расколу, але каб мелі еднасць у думках і пазнанні. ¹¹Бо ад людзей Хлоі я даведаўся, браты мае, што ўзнікаюць паміж вамі спрэчкі. ¹²Я ж паўтараю тое, што кожны з вас кажа: «Я – Паўла», «Я – Апалоса», «Я – Кефаса», «А я – Хрыста».

¹³Хіба падзяліўся Хрыстус? Хіба Павел быў укрыжаваны за вас, або ці ў імя Паўла вы былі ахрышчаныя? ¹⁴Дзякую Богу, што я нікога з вас не ахрысціў, апроча Крыспа і Гая, ¹⁵каб не сказаў хто, што ў маё імя быў ахрышчаны. ¹⁶Ахрысціў я таксама дом Стэфана, а ці ахрысціў яшчэ каго, не ведаю. ¹⁷Хрыстус паслаў мяне не хрысціць, але абвяшчаць Евангелле, і не мудрасцю слова, каб не зрабіць марным Хрыстовага крыжа.

Мудрасць крыжа

¹⁸Для тых, хто гіне, слова аб крыжы – гэта глупства, але для нас, якія збаўляемся, – гэта моц Божая. ¹⁹Бо напісана:

*«Я знішчу мудрасць мудрацоў
і адкіну розум разумных».*

²⁰Дзе мудрэц? Дзе кніжнік? Дзе даследчык гэтага веку? Ці не ператварыў Бог мудрасць свету ў глупства? ²¹Паколькі свет сваёю мудрасцю не пазнаў Бога ў мудрасці Божай, спадабалася Богу праз глупства прапаведавання збавіць веруючых. ²²Юдэі патрабуюць знакаў, а грэкі шукаюць мудрасці. ²³Мы ж абвяшчаем Хрыста ўкрыжаванага, які для юдэяў – згаршэнне, для язычнікаў – глупства, ²⁴а для тых, хто пакліканы, юдэяў і грэкаў, Ён – Хрыстус, Божая моц і Божая мудрасць. ²⁵Бо неразумнае ў Бога разумнейшае за людзей, а слабое ў Бога мацнейшае за людзей.

²⁶Паглядзіце, браты, на пакліканне вашае. Няшмат сярод вас мудрых паводле цела, няшмат моцных, няшмат шляхетнага паходжання. ²⁷Але Бог выбраў неразумнае свету, каб асароміць мудрых, і слабое свету выбраў Бог, каб асароміць моцных; ²⁸і бязроднае свету, і пагарджанае, і тое, чаго няма, выбраў Бог, каб знішчыць існае, ²⁹каб ніякае цела не выхвалялася перад Богам. ³⁰Праз Яго і вы існуеце ў Хрысце Езусе, які стаў для нас мудрасцю ад Бога і справядлівасцю, і асвятчэннем, і адкупленнем, ³¹каб было, як напісана:

«Хто хваліцца, няхай хваліцца ў Пану».

Павел абвяшчае Божую мудрасць

2 ¹Я прыйшоў да вас, браты, не для таго, каб абвяшчаць вам Божую таямніцу ўзнёслым словам ці мудрасцю. ²Бо я вырашыў не ведаць нічога між вас, апроч Езуса Хрыста, і то ўкрыжаванага. ³Я стаў перад вамі ў слабасці, у страху і ў вялікім трымценні. ⁴А маё слова і прапаведаванне не ў пераканаўчых словах мудрасці, а ў праяўленні Духа і моцы, ⁵каб вера ваша грунтавалася не на чалавечай мудрасці, а на моцы Божай.

⁶Мы абвяшчаем мудрасць сярод дасканалых, а не мудрасць гэтага свету ці знікомых князёў гэтага свету. ⁷Абвяшчаем мудрасць Божую, схаваную ў таямніцы, якую Бог прадвызначыў перад вякамі для нашай славы. ⁸Ніхто з князёў гэтага свету не пазнаў яе, бо калі б пазналі, не ўкрыжавалі б Пана славы. ⁹Але, як напісана: *«Чаго вока не бачыла, і вуха не чула, і не спазнала сэрца чалавека, тое Бог падрыхтаваў тым, хто любіць Яго».*

¹⁰Нам жа Бог адкрыў праз Духа, бо Дух пранікае ва ўсё, таксама ў глыбіні Божыя. ¹¹Бо хто з людзей ведае чалавечае, акрамя духа чалавека, які ў ім самім? Так і Божага не ведае ніхто, акрамя Духа Божага. ¹²Мы ж прынялі не духа свету, але Духа ад Бога, каб ведаць тое, што нам падаравана Богам. ¹³І мы гаворым пра гэта, навучаныя не словамі чалавечай мудрасці, але навучаныя Духам, і тлумачым духоўнае пры дапамозе духоўнага. ¹⁴Цялесны ж чалавек не прымае таго, што ад Духа Божага. Бо гэта для яго глупства, і ён не можа

спазнаць, таму што гэта разумеюць духоўна. ¹⁵А духоўны чалавек можа разважаць пра ўсё, пра яго ж не можа разважаць ніхто.

¹⁶*Бо хто пазнаў дух Пана,*

каб навучаць Яго?

Мы ж маем дух Хрыстовы.

Хрыстус – падмурак Касцёла

3 ¹Браты, я не мог прамаўляць да вас як да духоўных, але як да цялесных, як да немаўлят у Хрысце. ²Я карміў вас малаком, а не цвёрдай ежай, бо вы яшчэ былі слабыя, ды і цяпер яшчэ нямоцныя, ³таму што вы яшчэ цялесныя. Калі сярод вас ёсць зайздрасць і спрэчкі, ці ж не цялесныя вы і ці ж не паступаеце, як людзі?

⁴Бо калі адзін кажа: «Я – Паўла», а другі: «Я – Апалоса», ці ж не цялесныя вы? ⁵Бо хто такі Апалос? Хто такі Павел? Гэта слугі, праз якіх вы паверылі, як кожнаму даў Пан. ⁶Я садзіў, Апалос паліваў, але ўзрасціў Бог. ⁷Таму неістотна, хто садзіць і хто палівае, бо гэта Бог дае ўзрастанне. ⁸Хто садзіць і хто палівае – гэта адно, і кожны атрымае сваю ўзнагароду паводле сваёй працы. ⁹Бо мы – супрацоўнікі Божыя, а вы – Божая ніва, будоўля Божая.

¹⁰Я, паводле дадзенай мне ласкі Божай, як мудры дойдзі, паклаў падмурак, а іншы будзе. Няхай кожны глядзіць, як будзе, ¹¹бо ніхто не можа пакласці іншага падмурку, акрамя пакладзенага, якім ёсць Езус Хрыстус. ¹²А ці будзе хтосьці на гэтым падмурку з золата, срэбра, дарагіх каменяў, дрэва, сена, саломы, ¹³пакажа дзень, калі выявіцца справа кожнага. Бо ў агні выкрываецца, і агонь выпрабуе справу кожнага, якая яна. ¹⁴Калі чья справа, якую ён будаваў, вытрывае, той атрымае ўзнагароду. ¹⁵А калі чья справа згарыць, зазнае шкоду, сам жа збавіцца, але як бы праз агонь. ¹⁶Ці не ведаеце, што вы святыня Божая і што Божы Дух жыве ў вас? ¹⁷Калі хто знішчыць святыню Божую, таго знішчыць Бог, таму што святыня Бога святая, а ёй з'яўляецеся вы.

¹⁸Няхай ніхто не падманвае самога сябе. Калі хто з вас лічыць сябе мудрым у гэтым свеце, няхай будзе неразумным, каб стаць мудрым. ¹⁹Бо мудрасць гэтага свету – глупства ў Бога. Таму што напісана:

«Ён ловіць мудрых на хітрасці іхняй».

²⁰І яшчэ:

«Пан ведае думкі мудрых

і тое, што яны марныя».

²¹Таму няхай ніхто не хваліцца людзьмі, бо ўсё вашае: ²²ці Павел, ці Апалос, ці Кефас, ці свет, ці жыццё, ці смерць, ці цяперашняе, ці будучае – усё вашае, ²³вы ж – Хрыста, а Хрыстус – Бога.

Паслуга апостала Паўла

4 ¹Няхай кожны лічыць нас слугамі Хрыста і распарадчыкамі Божых таямніц. ²Ад распарадчыкаў жа патрабуецца, каб кожны з іх аказаўся верным. ³Мне ж неістотна, як асудзіце мяне вы ці людскі суд, я і сам сябе не суджу. ⁴Бо я ні ў чым сябе не дакараю, але гэта не апраўдвае мяне. Пан ёсць тым, хто мяне судзіць! ⁵Таму не судзіце заўчасна, пакуль не прыйдзе Пан, які асветліць схаванае ў цемры і выявіць намеры сэрцаў. Тады кожны атрымае пахвалу ад Бога.

⁶Браты, дзеля вас я аднёс гэта да самога сябе і Апалоса, каб вы навучыліся ад нас не выходзіць па-за тое, што напісана, каб вы не ўзвышаліся адзін над адным. ⁷Бо хто цябе вылучае? Што ж маеш ты, чаго б не атрымаў? А калі атрымаў, то чаму хвалішся, нібыта не атрымаў?

⁸Вы ўжо насыціліся, ужо ўзбагаціліся і пачалі валадарыць без нас. І няхай бы валадарылі, каб мы таксама пачалі валадарыць разам з вамі. ⁹Бо я думаю, што Бог паказаў нас, Апосталаў, апошнімі, як людзей, асуджаных на смерць. Таму што мы сталі відовішчам для свету, анёлаў і людзей. ¹⁰Мы неразумныя дзеля Хрыста, вы ж разумныя ў Хрысце; мы слабыя, вы ж моцныя; вы ў славе, а мы без пашаны. ¹¹Нават да цяперашняй гадзіны мы галадаем і прагнем, церпім галечу і пабоі, не маем дому ¹²і цяжка працуем, зарабляючы ўласнымі рукамі. Калі нас праклінаюць, мы благаслаўляем; калі пераследуюць, мы церпім; ¹³калі нас зневажаюць, мы молімся. Мы сталі як смецце свету, як адкіды ўсяго ажно дагэтуль.

¹⁴Я пішу гэта не для таго, каб пасаромець вас, але каб асцерагчы як сваіх умілаваных дзяцей. ¹⁵Бо калі б нават вы мелі безліч выхаваўцаў у Хрысце, у вас усё адно не будзе шмат айцоў, таму што я нарадзіў вас праз Евангелле ў Хрысце Езусе. ¹⁶Дык прашу вас, наследуйце мяне! ¹⁷Дзеля гэтага я паслаў да вас Цімафея, які ёсць маім дзіцем умілаваным і верным у Пану, каб ён нагадаў вам шляхі мае ў Хрысце Езусе, як я ўсюды навучаю ў кожным Касцёле.

¹⁸Паколькі я не прыходжу да вас, то некаторыя з вас заганарыліся. ¹⁹Але я хутка прыйду, калі захоча Пан, і распознаю не словы ганарыстых, але іх моц, ²⁰бо Валадарства Божае не ў слове, а ў моцы. ²¹Чаго хочаце? Каб з кіем я прыйшоў да вас ці з любоўю і ў духу лагоднасці?

Амаральнасць карынцянаў

5 ¹Паўсюль чуецца, што сярод вас пануе распуста, прычым такая распуста, якой няма нават сярод язычнікаў, што нехта жыве з бацькавай жонкай. ²Але вы заганарыліся і зусім не патрабавалі, каб той, хто робіць гэты ўчынак, быў выдалены з вашага асяроддзя? ³Адсутны цела, але прысутны духам, я, быццам прысутны, ужо асудзіў таго, хто ўчыніў гэта, ⁴у імя нашага Пана Езуса. Вы, сабраўшыся разам у духоўнай лучнасці са мною, моцаю нашага Пана Езуса ⁵павінны выдаць такога чалавека сатане на згубу цела, каб ягоны дух мог збавіцца ў дзень Пана.

⁶Вашае выхваляння не дарэчы. Ці ж не ведаеце, што малая закваска квасіць усё цеста? ⁷Дык ачысціце старую закваску, каб быць вам новым цестам, бо вы прэсныя. Пасха нашая, Хрыстус, ахвяраваны за нас! ⁸Таму будзем святкаваць не ў старой заквасцы, не ў заквасцы зла і подступу, але ў прэсным хлебе чыстасці і праўды.

⁹Я напісаў вам у пасланні, каб вы не вадзіліся з распуснікамі. ¹⁰Ды не наогул з распуснікамі гэтага свету, ці хабарнікамі, ці драпежнікамі, ці ідалапаклоннікамі, бо тады вам трэба было б пакінуць гэты свет! ¹¹Цяпер жа я напісаў вам не вадзіцца з тымі, хто, называючы сябе братам, з'яўляецца распуснікам, ці хабарнікам, ці ідалапаклоннікам, ці паклёпнікам, ці п'яніцаю, ці рабаўніком. З такім нават не ешце разам. ¹²Бо навошта мне судзіць тых, хто звонку? Ці не тых, што сярод вас, судзіце вы? ¹³Тых, што звонку, асудзіць Бог. *Дык выдаліце нягодніка, які сярод вас!*

Звады сярод хрысціянаў

6 ¹Як адважваецца нехта з вас, маючы справу супраць іншага, судзіцца перад несправядлівымі, а не перад святымі? ²Хіба не ведаеце, што святыя будуць судзіць свет? А калі вы асуджаеце свет, то ці ж не вартыя вы судзіць у нязначных справах? ³Хіба не ведаеце, што мы будзем судзіць анёлаў, ужо не кажучы пра жыццёвыя справы?

⁴Аднак вы, калі разбіраеце жыццёвыя справы, ці не прызначаеце суддзямі тых, хто ў Касцёле нічога не значыць? ⁵На сорам ваш кажу гэта! Няўжо сярод вас няма нікога мудрага, хто б мог рассудзіць паміж сваімі братамі? ⁶Але брат судзіцца з братам, і гэта перад няверуючымі? ⁷Наогул ганебна для вас само тое, што вы судзіцеся паміж сабою! Ці не лепш вам цярпець несправядлівасць? Ці не лепш вам застацца ашуканымі? ⁸Але вы самі крыўдзіце і ашукваеце, і пры гэтым братоў! ⁹Хіба не ведаеце, што несправядлівыя не атрымаюць у спадчыну

Валадарства Божае? Не ўводзьце сябе ў зман: ні распуснікі, ні ідалапаклоннікі, ні чужаложнікі, ні блуднікі, ні мужаложнікі, ¹⁰ні злодзеі, ні хціўцы, ні п'яніцы, ні паклёпнікі, ні рабаўнікі не атрымаюць у спадчыну Валадарства Божае.

¹¹І такімі былі некаторыя з вас. Але вы абмыліся, але вы былі асвятчаныя, але вы былі апраўданыя ў імя Пана Езуса Хрыста і ў Духу Бога нашага!

Адказная свабода

¹²Усё мне можна, але не ўсё карысна. Усё мне можна, але нічым не дам сябе знявольціць. ¹³Ежа для чэрава, і чэрава для ежы, але Бог знішчыць тое і другое. Цела не для распусты, але для Пана, і Пан для цела. ¹⁴Бог уваскрасіў Пана і нас уваскрасіць сваёй моцаю.

¹⁵Хіба не ведаеце, што целы вашыя – гэтыя члены Хрыстовыя? Ці ж, узяўшы члены Хрыста, учыню іх членамі распусніцы? Канешне, не! ¹⁶Ці ж не ведаеце, што, хто злучаецца з распусніцай, з'яўляецца адным целам з ёю? Бо, як сказана, *двое будуць адным целам.* ¹⁷А той, хто злучаецца з Панам, становіцца з Ім адным духам. ¹⁸Уцякайце ад распусты. Усялякі грэх, які чыніць чалавек, ёсць па-за целам, а распуснік грашыць супраць уласнага цела. ¹⁹Ці не ведаеце, што целы вашыя – гэтыя святыня Духа Святога, які ў вас, якога вы маеце ад Бога, і што вы не належыце самім сабе? ²⁰Бо вы куплены за вялікую цану! Таму праслаўляйце Бога ў целе вашым.

СПРАВЫ КАСЦЁЛА

Хрысціянскае сужэнства

7 ¹Што да напісанага вамі, то добра для мужчыны не кранацца жанчыны. ²Але, каб пазбегнуць распусты, кожны няхай мае сваю жонку, і кожная няхай мае свайго мужа.

³Муж няхай выконвае свой абавязак адносна жонкі. Таксама і жонка адносна мужа. ⁴Жонка не распараджаецца сваім целам, але муж. Таксама і муж не распараджаецца сваім целам, але жонка. ⁵Не ўхіляйцеся адно ад аднаго, хіба па згодзе, на нейкі час, каб вы мелі час на малітву, а потым ізноў будзьце разам, каб не спакушаў вас сатана праз вашу няўстрыманасць. ⁶Кажу гэтыя як парад, а не як загад. ⁷Бо хачу, каб усе людзі былі, як і я, але кожны мае свой дар ад Бога, адзін так, другі гэтак.

Нежанатыя і справа разводу

⁸Нежанатым жа і ўдовам кажу: добра, калі застануцца, як я, ⁹але, калі не вытрымліваюць, няхай жэняцца, бо лепш ажаніцца, чым палаць пажадлівасцю.

¹⁰Тым жа, хто ажаніўся, не я наказваю, але Пан, каб жонка не адыходзіла ад мужа. ¹¹Калі ж адыдзе, то няхай застаецца без мужа, ці паяднаецца са сваім мужам. Муж таксама няхай не пакідае жонкі.

¹²Астатнім кажу я, не Пан: калі хто з братоў мае жонку няверуючую, і яна згаджаецца жыць з ім, то няхай не пакідае яе. ¹³Таксама жонка, якая мае няверуючага мужа, і той згаджаецца жыць з ёю, няхай не пакідае яго, ¹⁴бо няверуючы муж асвятчаецца праз жонку, і няверуючая жонка асвятчаецца праз мужа; інакш дзеці вашыя былі б нячыстыя, а цяпер яны святыя. ¹⁵Калі ж няверуючы хоча адысці, няхай адыдзе; брат ці сястра ў такіх выпадках не зняволеныя, бо да згоды паклікаў нас Пан. ¹⁶Адкуль жа ты ведаеш, жонка, што збавіш мужа? Або ты, муж, адкуль ведаеш, што збавіш жонку?

Вернасць пакліканню

¹⁷Зрэшты, кожны няхай паступае так, як Бог яму вызначыў, да чаго кожнага паклікаў Пан. Так я загадваю па ўсіх Касцёлах. ¹⁸Калі пакліканы хтосьці абрэзаным, няхай не хаваецца. Пакліканы хтосьці неабрэзаным? Няхай не абрэзваецца! ¹⁹Абраманне – нішто, і неабраманне – нішто, але лічыцца выкананне Божых заповедзяў. ²⁰Кожны няхай застаецца ў тым пакліканні, у якім быў пакліканы. ²¹Быў пакліканы як нявольнік? Не турбуйся. Але, калі можаш стаць свабодным, скарытай з гэтага! ²²Бо нявольнік, пакліканы ў Пану, ёсць свабодным Пана. Гэтак сама і пакліканы як свабодны ёсць нявольнікам Хрыста. ²³Вы куплены дарагой цаною! Не станавіцеся нявольнікамі людзей. ²⁴Браты, кожны, у якім пакліканні быў пакліканы, у тым няхай застаецца перад Богам.

Дзявоцтва

²⁵Адносна дзеваў я не маю наказу ад Пана, але выказваю сваё меркаванне як той, каго міласэрнасць Пана зрабіла вартым даверу. ²⁶Таму з-за цяперашняга ўціску я лічу добрым, што чалавеку лепш заставацца такім. ²⁷Ты маеш жонку? Не шукай вызвалення. Не маеш жонкі? Не шукай яе. ²⁸Калі ты і ажаніўся, то не зграшыў, і калі дзева выйшла замуж, не зграшыла. Але такія зведаюць пакуту ў целе, а я шкадую вас. ²⁹Я кажу вам, браты, што час кароткі. ³⁰Таму тыя, хто мае жонак, няхай будуць як тыя, хто не мае. І тыя, хто плача, як тыя, хто не плача. І тыя, хто радуецца, як тыя, хто не радуецца. І тыя, хто купляе, як тыя, хто не набывае. ³¹І тыя, хто карыстаецца светам, няхай будуць як тыя, хто не карыстаецца, бо мінае вобраз гэтага свету. ³²Я хачу, каб вы былі бесклапотнымі. Нежанаты клапаціцца пра справы Пана, як спадабацца Пану. ³³А жанаты клапаціцца пра справы гэтага свету, як спадабацца жонцы, ³⁴і ён падзелены.

Таксама незамужняя жанчына і дзева клапоціцца пра справы Пана, каб быць святою і целаю, і духам, а замужняя клапоціцца пра справы гэтага свету, як спадабацца мужу. ³⁵Кажу гэта для вашай карысці, не для таго, каб накінуць на вас пугу, але для таго, каб вы дастойна і вытрывала служылі Пану.

³⁶Калі хто-небудзь лічыць, што паступае нягодна са сваёй дзевай, бо мінаюць ужо гады яе маладосці, і перакананы, што павінен так паступіць, то няхай паступае, як хоча, ён не грашыць. Няхай жэняцца. ³⁷Але калі нехта без ніякага прымусу, пануючы над сваёй воляй, цвёрда вырашыў у сваім сэрцы захаваць дзявоцтва, той робіць добра. ³⁸Таксама і той, хто жэніцца са сваёй дзевай, але той, хто не жэніцца, робіць яшчэ лепш.

Удовы

³⁹Жонка звязаная столькі часу, колькі жыве яе муж. Аднак, калі памёр яе муж, яна можа выйсці замуж за каго пажадае, каб толькі ў Пану. ⁴⁰Аднак больш шчаслівай была б, калі б засталася так, як я раю. Думаю, і я маю Божага Духа.

АХВЯРЫ, ШТО СКЛАДАЮЦА ІДАЛАМ

Агульныя прынцыпы

8 ¹Вядома, пра ахвяры ідалам мы ўсе маем пазнанне. Але пазнанне робіць ганарыстым, а любоў будзе. ²Калі хто думае, што пазнаў нешта, той яшчэ не пазнаў як належыць. ³А калі хто любіць Бога, той вядомы Яму. ⁴Наконт спажывання ахвяр ідалам мы ведаем, што нічым з'яўляецца ў свеце ідал і што няма бога, апроч Аднаго. ⁵Калі і ёсць так званыя багі на небе ці на зямлі, як ёсць шмат багоў і шмат гаспадароў, ⁶то ў нас адзін Бог Айцец, ад якога паходзіць усё і мы існуём для Яго. І ёсць адзін Пан Езус Хрыстус, праз якога ўсё, і мы праз Яго.

⁷Але не ва ўсіх такое пазнанне. Некаторыя і дагэтуль маюць язычніцкую свядомасць і спажываюць ахвяраванае ідалу, а іхняе сумленне, будучы слабым, апаганьваецца. ⁸Аднак ежа не набліжае нас да Бога, бо ці ямо, не становімся лепшымі, ці не ямо, не становімся горшымі. ⁹Але глядзіце, каб ваша свабода не стала прычынай упадку для слабых. ¹⁰Бо, калі хто ўбачыць, што ты, маючы пазнанне, сядзіш за сталом сярод язычніцкіх ідалаў, то ці яго сумленне, будучы слабым, не заахвоціцца есці ахвяры, прынесеныя ідалам? ¹¹Так праз тваё пазнанне гіне слабы брат, дзеля якога памёр Хрыстус. ¹²Калі вы грашыце так супраць сваіх братоў і раніце іхняе слабое сумленне, вы грашыце супраць Хрыста. ¹³Таму, калі ежа схіляе майго брата да граху, ніколі не буду спажываць мяса, каб я не спакусіў брата майго да граху.

Прыклад ахвярнасці Паўла

9 ¹Ці я не свабодны? Ці я не Апостал? Ці я не бачыў Езуса Хрыста, Пана нашага? Ці не мая вы справа ў Пану? ²Калі для іншых я не Апостал, то для вас Апостал, бо пячатка майго апостальства – вы ў Пану. ³Вось такі адказ мой тым, што судзяць мяне. ⁴Ці мы не маем права есці ды піць? ⁵Ці не маем права мець спадарожніцаю сястру, жонку, як іншыя Апосталы і браты Пана, і Кефас? ⁶Ці адзін я і Барнаба не маем права не працаваць?

⁷Хто калі-небудзь служыў у войску на свой кошт? Хто садзіць вінаграднік і не есць яго пладоў? Або хто пасвіць статак і не есць малака ад статку? ⁸Ці я гавару гэта як чалавек? Хіба не кажа гэта і Закон? ⁹Бо ў Законе Майсея напісана: *«Не завязвай пысы валу, што малоціць»*. Ці аб валах клапоціцца Бог? ¹⁰Ці не дзеля нас увогуле кажа? Бо дзеля нас напісана, што араты павінен араць з надзеяй, а малацьбіт – з надзеяй на частку. ¹¹Калі мы пасеялі ў вас духоўнае дабро, ці вялікая рэч, калі пажнем у вас цялеснае? ¹²Калі іншыя маюць права над вамі, то мы тым больш? Аднак мы не скарысталі з гэтага права, але ўсё церпім, каб не ўчыніць якой перашкоды Хрыстоваму Евангеллю. ¹³Ці ж не ведаеце, што тыя, хто працуе пры святыні, жывяцца са святыні, а тыя, што служаць пры ахвярніку, маюць частку з ахвярніка? ¹⁴Так і Пан загадаў тым, хто абвяшчае Евангелле, жыць з Евангелля.

¹⁵Але я нічым з гэтага не карыстаўся. Напісаў жа гэта не для таго, каб так сталася для мяне, бо для мяне лепш памерці, чым... Гэтага майго гонару ніхто не знішчыць. ¹⁶Калі я абвяшчаю Евангелле, то мне няма чым хваліцца, бо гэты абавязак ўскладзены на мяне. Гора мне, калі я не абвяшчаю Евангелля. ¹⁷Бо, калі раблю гэта з уласнай волі, атрымліваю ўзнагароду, а калі не з уласнай, то выконваю даручаны абавязак. ¹⁸Якая ж мая ўзнагарода? Такая, каб, бескарысліва абвяшчаючы Евангелле, я не карыстаўся правам, дадзеным мне праз яго абвяшчэнне.

¹⁹Будучы свабодным ад усіх, я стаў нявольнікам усіх, каб здабыць яшчэ больш. ²⁰Для юдэяў я стаў як юдэй, каб здабыць юдэяў. Для тых, хто падпарадкоўваецца Закону, я стаў як той, хто падпарадкоўваецца Закону (хоць сам не быў пад Законам), каб здабыць падпарадкаваных Закону. ²¹Хоць маю Закон Божы, але згодны з Законам Хрыста, я стаў для тых, хто не мае Закону, як той, хто не мае Закону, каб здабыць тых, хто не мае Закону. ²²Для нядужых я стаў як нядужы, каб здабыць нядужых. Для ўсіх я стаў усім, каб уратаваць прынамсі некаторых. ²³Раблю ж гэта дзеля Евангелля, каб стаць яго саўдзельнікам.

²⁴Ці не ведаеце, што на стадыёне бягуць усе бегуны, але ўзнагароду атрымлівае адзін? Дык бяжыце так, каб яе атрымаць. ²⁵Кожны спаборнік вытрымлівае ўсё: толькі тыя, каб атрымаць знішчальны вянок, а мы – незнішчальны. ²⁶Таму я не бягу так, нібы бязмэтна, не змагаюся так, нібы б’ючы паветра; ²⁷але я суровы да свайго цела і знявольваю яго, каб, прапаведуючы іншым, самому не аказацца няздатным.

Прыклад з гісторыі Ізраэля

10 ¹Не хачу, браты, каб вы не ведалі, што айцы нашыя ўсе былі пад воблакам і ўсе прайшлі праз мора, ²і ўсе акунуліся за Майсеем у воблаку і ў моры, ³і ўсе елі тую самую духоўную ежу, ⁴і ўсе пілі той самы духоўны напой, бо пілі з духоўнай скалы, што спадарожнічала ім, а скалою быў Хрыстус. ⁵Аднак большасць з іх не ўпадабаў Бог, таму яны былі загублены ў пустыні.

⁶Гэта адбылося як прыклад для нас, каб мы не пажадалі дрэннага, як жадалі яны. ⁷Не будзьце ідалапаклоннікамі, як некаторыя з іх, як напісана: «*Народ сеў, каб есці і піць, ды ўстаў забаўляцца*». ⁸Не будзем распуснічаць, як некаторыя з іх распуснічалі, і ў адзін дзень загінула іх дваццаць тры тысячы. ⁹І не выпрабоўвайце Хрыста, як некаторыя з іх выпрабоўвалі і загінулі ад змеяў. ¹⁰Не наракайце, як некаторыя з іх наракалі і загінулі ад згубніка. ¹¹Гэта здарылася з імі як прыклад, бо напісана дзеля павучэння нам, якім выпала жыць у канцы вякоў. ¹²Таму, калі некаму здаецца, што ён стаіць, няхай глядзіць, каб не ўпасці. ¹³Вы не былі выпрабаваныя па-над людскія сілы. Бог, які ёсць верным, не дазволіць выпрабоўваць вас больш, чым маеце сілы, але разам з выпрабаваннем дасць і выйсце, каб вы маглі вытрываць.

Хрыстус – адзіны Пан

¹⁴Мае ўмілаваныя, уцякайце ад ідалапаклонства. ¹⁵Я гавару вам як разумным, а вы разважце самі, што кажу. ¹⁶Келіх благаслаўлення, які благаслаўляем, ці не з’яўляецца ўдзелам у Крыві Хрыста? Хлеб, які ламаем, ці ж не з’яўляецца ўдзелам у Цэле Хрыста? ¹⁷Адзін ёсць хлеб, адно Цела – мы многія. Бо мы ўсе саўдзельнікі аднаго хлеба. ¹⁸Глядзіце на Ізраэль паводле цела: ці тыя, хто спажывае ахвяры, не з’яўляюцца супольнікамі алтара?

¹⁹Што ж кажу я? Ці ахвяра ідалам мае значэнне? Або ідал мае значэнне? ²⁰Не, бо тое, што ахвяруюць, яны ахвяруюць дэманам, а не Богу. Я ж не хачу, каб вы сталі супольнікамі дэманаў. ²¹Вы не можаце піць келіха Пана і келіха дэманаў. Не можаце сядзець за сталом Пана і за сталом дэманаў. ²²Няўжо мы будзем абуджаць зайздрасць Пана? Хіба мы мацнейшыя за Яго?

Усё павінна служыць Божай хвале

²³Усё можна, але не ўсё карысна. Усё можна, але не ўсё будзе. ²⁴Няхай ніхто не шукае свайго, але таго, што карысна для іншага. ²⁵Усё, што прадаецца на рынку, ешце без дакораў сумлення, ²⁶бо Пану належыць зямля і ўсё, што на ёй.

²⁷Калі хто з няверуючых запрашае вас, і вы хочаце пайсці, ешце ўсё, што дадуць, без дакораў сумлення. ²⁸Аднак, калі хто скажа вам: «Гэта ахвяра са святыні», не ешце з увагі на таго, хто гэта вам сказаў, і дзеля сумлення. ²⁹Кажу не пра вашае сумленне, а таго чалавека. Бо дзеля чаго маю свабоду будзе асуджаць чыёсьці сумленне? ³⁰Калі я з удзячнасцю прымаю ежу, то чаму асуджаюць мяне за тое, што я дзякую?

³¹Ці ясце, ці п'яце, ці нешта робіце, усё рабіце на славу Божую. ³²Не будзьце прычынай упадку ні для юдэяў, ні для грэкаў, ні для Касцёла Божага, ³³як і я стараюся дагадзіць усім ва ўсім, шукаючы не сваёй карысці, але карысці многіх, каб яны былі збаўленыя.

11 ¹Наследуйце мяне, як і я наследую Хрыста.

ПАРАДАК НА ЛІТУРГІЧНЫХ СХОДАХ

Мужчына і жанчына на літургічным сходзе

²Хвалю вас, што вы памятаеце пра мяне і захоўваеце тое, што я пераказаў вам. ³Хачу, каб вы ведалі, што галава кожнага мужчыны – Хрыстус, галава жанчыны – мужчына, а Хрысту галава – Бог. ⁴Кожны мужчына, які моліцца або прарочыць з пакрытаю галавою, сароміць сябе. ⁵І кожная жанчына, што моліцца або прарочыць з непакрытаю галавою, сароміць сябе, бо выглядае, як аголеная. ⁶Калі жанчына не пакрывае галавы, то няхай і абстрыжэцца. Калі стрыгчыся ці галіцца жанчыне сорам, няхай пакрывае сваю галаву.

⁷Мужчына не павінен пакрываць сабе галаву, бо ён вобраз і адлюстраванне хвалы Божай. Жанчына ж – адлюстраванне хвалы мужчыны. ⁸Бо не мужчына ад жанчыны, але жанчына ад мужчыны. ⁹І не мужчына быў створаны дзеля жанчыны, але жанчына дзеля мужчыны. ¹⁰Таму жанчына павінна мець на галаве знак улады над ёю з увагі на анёлаў. ¹¹Аднак у Пану няма ні жанчыны без мужчыны, ні мужчыны без жанчыны. ¹²Бо, як жанчына ад мужчыны, так і мужчына праз жанчыну, а ўсё ад Бога. ¹³Мяркуйце самі: ці належыць, каб жанчына малілася Богу з непакрытаю галавою? ¹⁴Або ці сама прырода не вучыць нас, што, калі мужчына адрощвае валасы, то яму ганьба. ¹⁵Але, калі жанчына адрощвае валасы, для яе гэта гонар, бо валасы дадзены ёй замест

пакрыцця. ¹⁶А калі б хто захацеў спрачацца, то ні мы не маем такога звычаю, ні Касцёлы Божыя.

Вячэра Пана

¹⁷Даючы гэтыя настаўленні, я не хвалю таго, што вы збіраецеся разам не на карысць, але на шкоду. ¹⁸Бо, перш за ўсё, я чую, што, калі вы збіраецеся разам як Касцёл, сярод вас паўстае разлад. І ў гэта я часткова веру. ¹⁹Бо павінны быць у вас падзелы, каб і выпрабаваныя маглі выявіцца сярод вас. ²⁰Таму, калі вы збіраецеся дзеля гэтага, то гэта не спажыванне Вячэры Пана, ²¹бо кожны бярэцца раней з'есці ўласны спажытак. Так адзін застаецца галодным, а другі п'янее. ²²Хіба не маеце дамоў, каб есці і піць? Ці вы пагарджаеце Касцёлам Божым і прыніжаеце тых, хто не мае? Што сказаць вам? Ці пахваліць вас? За гэта не пахваляю!

²³Я прыняў ад Пана тое, што і вам перадаў, што Пан Езус у тую ноч, калі быў выданы, узяў хлеб, ²⁴узнёс падзяку, паламаў і сказаў: *«Гэта Цела Маё, якое за вас будзе выдана. Гэта чыніце на Маю памяць»*. ²⁵Таксама ўзяў пасля вячэры келіх, кажучы: *«Гэта ёсць келіх Новага Завету ў Крыві Маёй. Кожны раз, калі Яго будзеце піць, чыніце гэта на Маю памяць»*. ²⁶Кожны раз, калі будзеце есці гэты Хлеб і піць з гэтага келіха, абвясчайце смерць Пана, пакуль Ён не прыйдзе. ²⁷Таму той, хто будзе есці гэты Хлеб ці піць з келіха Пана нягодным чынам, будзе вінаваты ў граху супраць Цела і Крыві Пана. ²⁸Няхай выпрабоўвае сябе чалавек, а потым няхай есць гэты Хлеб і п'е з гэтага келіха. ²⁹Бо хто есць і п'е, не зважаючы на Цела Пана, той есць і п'е на сваё асуджэнне. ³⁰Праз гэта сярод вас многа слабых ды хворых, і даволі памірае. ³¹Бо, калі б мы судзілі саміх сябе, то не былі б асуджанымі. ³²Калі ж судзіць нас Пан, то дакарае нас, каб мы не былі асуджаныя разам са светам.

³³Таму, браты мае, калі збіраецеся на пасілкі, чакайце адзін аднаго. ³⁴Калі хто галодны, няхай есць дома, каб вы не збіраліся на асуджэнне. Іншыя справы вырашу, калі прыйду.

Харызмы Духа Святога

12 ¹Аб духоўных справах, браты, не хачу пакінуць вас у няведанні. ²Ведаеце, што, калі вы былі язычнікамі, то вялі вас да нямых ідалаў, быццам зняволеных. ³Дзеля гэтага кажу вам, што ніхто пад уплывам Духа Божага не можа сказаць: «Праклён на Езуса!» І ніхто не можа сказаць: «Панам ёсць Езус», калі не будзе ў Духу Святым.

⁴Розныя ёсць дары, але той самы Дух. ⁵Розныя ёсць служэнні, але той самы Пан. ⁶Розныя ёсць дзеянні, але той самы Бог, які робіць усё ва ўсіх. ⁷Аднак кожнаму даецца праяўленне Духа на карысць. ⁸Аднаму даецца Духам слова мудрасці, другому – слова пазнання паводле таго самага Духа; ⁹іншаму – вера ў тым самым Духу; іншаму – дар аздараўлення ў тым жа Духу; ¹⁰іншаму – моц чыніць цуды, іншаму – прароцтва, іншаму – распазнаванне духаў, іншаму – розныя мовы, іншаму – тлумачэнне моваў. ¹¹А ўсё гэта здзяйсняе адзін і той жа Дух, які ўдзяляе кожнаму паасобку, як жадае.

Члены аднаго цела – Касцёла

¹²Як цела адно, але мае многа членаў, якія, хоць іх шмат, складаюць адно цела, так і Хрыстус. ¹³Бо ўсе мы ў адным Духу ахрышчаныя ў адно цела: ці то юдзі, ці то грэкі, ці то нявольнікі, ці то свабодныя, і ўсе напоўненыя адным Духам. ¹⁴Цела – гэта не адзін член, але шмат. ¹⁵Калі скажа нага: «Я не рука, таму не належу да цела», то ці ж яна не належыць да цела? ¹⁶І калі скажа вуха: «Я не вока, таму не належу да цела», то ці ж яно не належыць да цела? ¹⁷Калі ўсё цела – гэта вока, то дзе ж слых? Калі ўсё слых, то дзе нюх? ¹⁸Цяпер жа Бог змясціў члены, кожны паасобку ў целе, як захацеў. ¹⁹А калі б усе былі адным членам, то дзе цела? ²⁰Цяпер жа членаў шмат, але цела адно. ²¹Таму не можа вока сказаць руцэ: «Ты мне не патрэбна!», ці таксама галава – нагам: «Вы мне не патрэбны!» ²²Але ж члены цела, якія здаюцца найслабейшымі, нашмат больш патрэбныя. ²³І тыя, якія лічам менш пачэснымі ў целе, мы больш ушаноўваем, і нашым непрыстойным мы надаём больш прыстойнасці, ²⁴бо нашым прыстойным гэтага не трэба. Але Бог сфармаваў цела, даючы слабейшым большую пашану, ²⁵каб не было падзелу ў целе, але каб усе члены рупіліся адзін аб адным. ²⁶Таму, калі церпіць адзін член, церпяць з ім усе члены; калі праслаўляецца адзін член, з ім радуецца ўсе члены. ²⁷Вы ж – цела Хрыстовае, а паасобку – члены.

²⁸Адных Бог паставіў у Касцёле найперш апосталамі, другіх – прарокамі, трэціх – настаўнікамі, потым даў моц, потым – дары аздараўлення, дапамогі, кіравання, розныя мовы. ²⁹Ці ўсе апосталы? Ці ўсе прарокі? Ці ўсе настаўнікі? Ці ўсе цудатворцы? ³⁰Ці ўсе маюць дар аздараўлення? Ці ўсе гавораць мовамі? Ці ўсе тлумачаць? ³¹Дбайце пра большыя дары, і я пакажу вам яшчэ лепшы шлях.

Гімн любові

13 ¹Калі я гавару мовамі людзей і анёлаў, а любові не маю, я – як медзь звонкая або гулкія цымбалы.

²Калі маю дар прароцтва і спазнаў усе таямніцы, і маю ўсякія веды і паўнату веры, каб перастаўляць горы, а любові не маю, то я – нішто.

³Калі раздам усю маёмасць сваю і аддам цела сваё на спаленне, а любові не маю, няма мне з гэтага ніякай карысці.

⁴Любоў доўгацярплівая, любоў ласкавая, не зайздросціць, любоў не пыхлівая, не ганарыцца, ⁵не бессаромная, не шукае свайго, не гневаецца, не памятае зла, ⁶не радуецца несправядлівасці, але радуецца разам з праўдай. ⁷Усё зносіць, усяму верыць, на ўсё спадзяецца, усё церпіць.

⁸Любоў ніколі не мінае. Не так як прароцтвы, якія спыняцца, ці мовы, якія змоўкнуць, ці веды, якія скончацца. ⁹Бо мы часткова пазнаем і часткова прарочым, ¹⁰а калі настане дасканаласць, тады тое, што частковае, знікне. ¹¹Калі я быў дзіцём, то як дзіця гаварыў, як дзіця думаў, як дзіця разважаў; а калі стаў мужчынам, то пакінуў дзіцячае. ¹²Бо цяпер мы бачым праз люстэрка, цьмяна, а тады – тварам у твар. Цяпер я ведаю часткова, тады ж спазнаю так, як і я спазнаны.

¹³А цяпер трываюць вера, надзея і любоў – гэтыя тры, але найбольшая з іх любоў.

Харызмы і агульнае дабро

14 ¹Імкніцеся да любові, клапаціцеся аб духоўным, асабліва аб дары прароцтва. ²Хто гаворыць мовамі, той гаворыць не людзям, а Богу. Ніхто не разумее яго, бо ён пра таямнічае гаворыць. ³А хто прарочыць, той гаворыць людзям на збудаванне, напамін і суцяшэнне. ⁴Хто гаворыць мовамі, будзе сябе, а хто прарочыць, будзе Касцёл. ⁵Хачу, каб вы ўсе гаварылі мовамі, але лепш, каб вы прарочылі, бо большы той, хто прарочыць, чым той, хто гаворыць мовамі, хіба што ён будзе тлумачыць дзеля будавання Касцёла.

⁶Цяпер, калі я прыйду да вас, браты, гаворачы мовамі, якую прынясу вам карысць, калі не буду прамаўляць да вас праз аб'яўленне, пазнанне, прароцтва і навучанне? ⁷Бо і бяздушныя інструменты, ці то жалейка, ці гуслі, калі не даюць адрозных гукаў, то як распзнаць, што іграюць на жалейцы ці на гуслях? ⁸І калі труба будзе выдаваць невыразны гук, хто пачне рыхтавацца да бою? ⁹Так і вы, калі языком вымаўляеце незразумелыя словы, як зразумеюць, што вы гаворыце? Вы будзеце гаворыць на вецер. ¹⁰Несумненна, ёсць шмат

разнастайных моў на свеце, і няма ніводнай без значэння. ¹¹Калі я не разумею сэнсу мовы, то буду чужынцам таму, хто гаворыць, і для мяне той, хто гаворыць, чужынец.

¹²Так і вы, калі рупіцеся аб духоўных дарах, старайцеся ўзрастаць у іх дзеля будавання Касцёла. ¹³Таму той, хто гаворыць мовамі, няхай моліцца, каб умеў тлумачыць. ¹⁴Бо калі я малюся на мовах, то дух мой моліцца, але розум мой застаецца бясплодным. ¹⁵Што ж рабіць? Буду маліцца духам і буду маліцца розумам, буду спяваць духам і буду спяваць розумам. ¹⁶Бо калі ты будзеш благаслаўляць у духу, то як неўтаямнічаны скажа «амэн» на тваё дзякаванне, калі не ведае, што кажаш? ¹⁷Ты хораша дзякуеш, але не будуеш другога. ¹⁸Дзякую Богу, што больш за ўсіх вас гавару мовамі, ¹⁹але ў Касцёле хачу сказаць лепш пяць слоў маім розумам, каб і другіх навучыць, чым дзесяць тысяч слоў на мовах.

²⁰Браты, не будзьце дзецьмі ў думках, але будзьце дзецьмі для зла, а ў думках будзьце сталымі.

²¹У Законе напісана:

*«Інымі мовамі і іншымі вуснамі
буду гаварыць да народу гэтага,
але і тады не паслухаюць Мяне», –*

кажа Пан. ²²Так што мовы з'яўляюцца знакам не для веруючых, але для няверуючых; прароцтва ж не для няверуючых, але для веруючых. ²³Калі б увесь Касцёл сабраўся разам, і ўсе пачалі гаварыць мовамі, то калі ўвойдуць неўтаямнічаныя ці няверуючыя, ці не скажуць яны, што вы вар'яты? ²⁴Калі б усе прарочылі, і ўвайшоў бы няверуючы ці неўтаямнічаны, то ўсімі ён будзе дакараны, усімі асуджаны, ²⁵і выявляцца тайны яго сэрца, і ён, упаўшы на твар, паклоніцца Богу, кажучы: «Сапраўды, з вамі Бог!»

²⁶Што ж рабіць, браты? Калі вы збіраецеся разам, то кожны ці спявае, ці навучае, ці мае аб'яўленне, ці мову, ці тлумачэнне – усё гэтае няхай будзе на будаванне. ²⁷Калі хто гаворыць мовамі, гаварыце па двое, ці найбольш па трое, ды па чарзе, а тлумачыць няхай адзін. ²⁸Калі ж няма таго, хто тлумачыць, няхай у Касцёле маўчаць. Няхай гавораць сабе і Богу. ²⁹І прарокі няхай гавораць па двое ці па трое, іншыя няхай разважаюць. ³⁰Калі ж другому з седзячых будзе дадзена аб'яўленне, то першы няхай маўчыць. ³¹Бо ўсе паасобку можаце прарочыць, каб усе вучыліся і ўсе заахвачаныя былі сучасаня. ³²Нават духі прарочыя падпарадкаваныя прарокам, ³³таму што Бог не з'яўляецца Богам бязладдзя, але спакою.

Як ёсць ва ўсіх Касцёлах паміж святымі, ³⁴жанчыны ў Касцёлах няхай маўчаць, бо не дазволена ім гаварыць, але няхай будуць падпарадкаваныя, як і

кажа Закон. ³⁵Калі хочуць чаму навучыцца, няхай пытаюцца дома ў сваіх мужоў, бо сорамна жанчыне гаварыць у Касцёле.

³⁶Ці ад вас выйшла слова Божае, або ці да вас адных дайшло? ³⁷Калі хто лічыць, што ён прарок ці мае іншы духоўны дар, няхай прызнае, што тое, пра што я пішу вам, – гэта заповедзь Пана. ³⁸Хто гэтага не прызнае, сам будзе непрызнаны. ³⁹Таму, браты мае, старайцеся прарочыць і не забараняйце гаварыць мовамі. ⁴⁰Няхай усё адбываецца прыстойна і згодна з парадкам.

ВАКОЛ ПРАЎДЫ АБ УВАСКРАСЕННІ

Уваскрасенне Хрыста

15 ¹Нагадваю вам, браты, Евангелле, якое я абвясчаў вам і якое вы прынялі, і ў якім трываеце, ²і праз якое таксама збавіцеся, калі цвёрда захаваете тое слова, што я абвясціў вам. Калі толькі не дарма паверылі! ³Бо спачатку я перадаў вам тое, што і сам прыняў, што Хрыстус памёр за нашыя грахі паводле Пісання і ⁴што быў пахаваны і ўваскрос на трэці дзень паводле Пісання, ⁵і што з’явіўся Кефасу, а потым – Дванаццаці. ⁶Пасля з’явіўся больш чым пяцістам братам адначасова, большасць з якіх жыве дагэтуль, а некаторыя памерлі. ⁷Потым з’явіўся Якубу, потым – усім Апосталам. ⁸Пазней за ўсіх з’явіўся і мне, як неданошанаму плоду. ⁹Бо я найменшы з Апосталаў і не варты называцца Апосталам, паколькі пераследаваў Касцёл Божы. ¹⁰Але з ласкі Божай я стаў тым, чым ёсць, і ласка Ягоная, дазена я, не была дарэмнаю. Наадварот, я працаваў больш за іх усіх, ды і не я, а ласка Божая, што са мною. ¹¹Таму ці я, ці яны, мы так прапаведуем, а вы так паверылі.

Уваскрашэнне веруючых у Хрысце

¹²Калі прапаведуюць, што Хрыстус уваскрос, то чаму некаторыя з вас кажуць, быццам няма ўваскрашэння памерлых? ¹³Калі ж няма ўваскрашэння памерлых, то і Хрыстус не ўваскрос! ¹⁴А калі Хрыстус не ўваскрос, то марнае і прапаведанне нашае, і вера ваша марная. ¹⁵Тады б мы аказаліся фальшывымі сведкамі Бога, бо сведчылі б супраць Бога, што Ён уваскрасіў Хрыста, якога Ён не ўваскрашаў, паколькі памерлыя не ўваскрасаюць. ¹⁶Бо калі памерлыя не ўваскрасаюць, то і Хрыстус не ўваскрос. ¹⁷А калі Хрыстус не ўваскрос, то вера ваша марная і вы далей у грахах ваших. ¹⁸Тады і тыя, што памерлі ў Хрысце, згінулі. ¹⁹Калі мы спадзяёмся на Хрыста толькі ў гэтым жыцці, то мы самыя няшчасныя сярод людзей.

²⁰Але Хрыстус уваскрос, Першынец сярод тых, якія памерлі. ²¹Паколькі праз чалавека прыйшла смерць, так праз Чалавека – і ўваскрашэнне памерлых. ²²Бо,

як у Адаме ўсе паміраюць, так і ў Хрысце ўсе будуць ажыўлены. ²³Кожны ў свой час: першы Хрыстус, потым тыя, хто належыць Хрысту, падчас прыйсця Ягонага. ²⁴Канец настане тады, калі Ён перадасць Валадарства Богу і Айцу, калі знішчыць усялякае панаванне і ўсялякую ўладу, і сілу. ²⁵Бо трэба, каб Ён валадарыў, *пакуль не пакладзе ўсіх ворагаў пад ногі свае*. ²⁶Як апошні вораг будзе знішчана смерць, ²⁷*бо ўсё пакладзена пад ногі Ягоныя*. Калі ж скажа, што ўсё падпарадкавана, то відавочна, за выключэннем таго, хто падпарадкаваў Яму ўсё. ²⁸Калі ж усё будзе Яму падпарадкавана, тады і сам Сын падпарадкуецца таму, хто падпарадкаваў Яму ўсё, каб Бог быў усё ва ўсім.

²⁹Бо што ж зробіць тыя, хто прымае хрост за памерлых? Калі памерлыя зусім не ўваскрасаюць, то навошта яны прымаюць за іх хрост? ³⁰Навошта і мы пастаянна трапляем у небяспеку? ³¹Я кожны дзень паміраю. Сведчаннем гэтаму ваша пахвала, браты, якую маю ў Езусе Хрысце, Пану нашым! ³²Калі я, як чалавек, змагаўся ў Эфесе з дзікімі звярамі, то якая мне карысць? Калі памерлыя не ўваскрасаюць, будзем *есці і піць, бо заўтра памром*. ³³Не падманвайце сябе. *Дрэжныя размовы псуюць добрыя звычай*. ³⁴Абудзіцеся паспраўднаму і не грашыце! Бо некаторыя з вас не ведаюць Бога. Кажу гэта вам на сорам.

Цела пасля ўваскрашэння

³⁵Хтосьці скажа: «Як памерлыя ўваскрэснуць? У якім целе яны прыйдуць?» ³⁷Неразумны! Тое, што ты сееш, не ажыве, перш чым не памрэ. Тое, што ты сееш, сееш не як будучае цела, але як голае зерне, напрыклад, пшаніцы ці чаго іншага. ³⁸Бог жа дае яму такое цела, як хоча, і кожнаму насенню ўласнае цела. ³⁹Не ўсе целы аднолькавыя, але адно ў людзей, іншае ў жывёл, іншае таксама ў птушак, яшчэ іншае ў рыб. ⁴⁰Ёсць целы нябесныя і целы зямныя, але іншая слава нябесных, а іншая – зямных. ⁴¹Іншая слава сонца, іншая – месяца, іншая таксама слава зорак, бо зорка ад зоркі адрозніваецца славай. ⁴²Так і ўваскрашэнне памерлых. Сеецца ў тленні, паўстае ў нятленнасці. ⁴³Сеецца ў пагардзе, паўстае ў славе. Сеецца ў слабасці, паўстае ў моцы. ⁴⁴Сеецца цела зямное, паўстае цела духоўнае.

Калі ёсць зямное цела, ёсць і духоўнае. ⁴⁵Так і напісана: «Першы чалавек Адам *стаў жывой істотай*», апошні Адам – жыватворным духам. ⁴⁶Але не духоўнае першае, а зямное, потым духоўнае. ⁴⁷Першы чалавек з зямлі ёсць пылам; другі Чалавек – з неба. ⁴⁸Які быў з пылу, такія і тыя, што з пылу; які нябесны, такія і нябесныя. ⁴⁹І як мы насілі вобраз таго, што з пылу, так будзем насіць вобраз нябеснага. ⁵⁰Але Кажу вам, браты, што цела і кроў не могуць

атрымаць у спадчыну Валадарства Божае, і тленнае не атрымае ў спачыну нятленнасць.

Перамога над смерцю

⁵¹Вось, я кажу вам таямніцу: не ўсе мы памром, але ўсе будзем перамененыя, ⁵²адразу, у імгненне вока, на гук апошняй трубы. Калі яна загучыць, памерлыя ўваскрэснуць як нятленныя, а мы пераменімся. ⁵³Бо трэба, каб тленнае апранулася ў нятленнасць, а смяротнае апранулася ў несмяротнасць. ⁵⁴Калі ж тленнае апранеца ў нятленнасць, а смяротнае апранеца ў несмяротнасць, тады споўніцца напісанае слова:

«Перамога паглынула смерць.

⁵⁵Смерць, дзе твая перамога?

Смерць, дзе тваё джала?»

⁵⁶Джала смерці – грэх, а сіла граху – Закон. ⁵⁷Богу ж падзяка, бо Ён даў нам перамогу праз нашага Пана Езуса Хрыста. ⁵⁸Таму, мае ўмілаваныя браты, будзьце моцнымі, непахіснымі, заўсёды будзьце цалкам адданымі справе Пана і ведайце, што не дарэмная праца ваша ў Пану.

ЗАКАНЧЭННЕ

Справа складак для ўбогіх

16 ¹Што датычыць складкі для святых, то рабіце і вы так, як я ўстанавіў у Касцёлах Галатыі. ²У першы дзень тыдня кожны з вас няхай адкладае штосьці, калі яму добра вядзецца, каб не збіраць складкі тады, як я прыйду. ³Калі ж прыйду, то тых, каго вы выберыце, пашлю з лістамі, каб аднеслі ваш дар у Ерузалем. ⁴А калі неабходна будзе і мне пайсці, то пойдучь са мною.

Планаванне падарожжа ў Карынт

⁵Я ж прыйду да вас, калі прайду Македонію. ⁶У вас, магчыма, затрымаюся, або нават і перазімую, каб вы мяне правялі, куды пайду. ⁷Бо не хачу бачыцца з вамі цяпер мімаходам, але спадзяюся прабыць у вас трохі часу, калі Пан дазволіць. ⁸У Эфесе затрымаюся аж да Пяцідзясятніцы, ⁹бо для мяне адчынены вялікія і шырокія дзверы, і шмат ёсць праціўнікаў. ¹⁰Калі прыйдзе да вас Цімафей, глядзіце, каб быў у вас бяспечны, бо ён працуе для справы Пана, як і я. ¹¹Таму няхай ніхто не пагарджае ім. Правядзіце яго ў спакой, каб ён прыйшоў да мяне, бо я чакаю яго з братамі. ¹²Што да брата Апалоса, то я вельмі прасіў яго, каб з братамі пайшоў да вас. Ды наогул ён не меў ахвоты ісці цяпер, але прыйдзе, калі яму будзе зручна.

Заклучныя заахвочванні і прывітанні

¹³Чувайце, трывайце ў веры, будзьце мужнымі і моцнымі. ¹⁴Усё ў вас няхай робіцца ў любові. ¹⁵Прашу вас, браты: вы ведаеце сям'ю Стэфана, што яна – першы плод Ахаі, і што яны аддалі сябе на служэнне святым. ¹⁶Таму і вы будзьце паслухмянымі такім ды кожнаму, хто садзейнічае вам і цяжка працуе.

¹⁷Я рады прыйсцю Стэфана, Фартуната і Ахаіка, бо яны запоўнілі для мяне вашу адсутнасць. ¹⁸Яны падтрымалі мяне і вас на духу. Таму шануйце такіх.

¹⁹Вітаюць вас усе Касцёлы Азіі. Вітаюць вас шчыра ў Пану Аквіла і Прысцыла разам з Касцёлам, які збіраецца ў іх доме. ²⁰Вітаюць вас усе браты. Прывітайце адзін аднаго святым пацалункам.

²¹Гэта ўласнаручнае маё, Паўла, прывітанне. ²²Калі хто не любіць Пана, няхай будзе выключаны з супольнасці. Марана-та!

²³Ласка Пана Езуса няхай будзе з вамі. ²⁴Любоў мая з усімі вамі ў Хрысце Езусе.

© Канферэнцыя Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі, Мінск 2017